

Církev tvořená Duchem radosti a upřímnosti (Sk 2, 37 - 47). Kázání při konfirmační slavnosti, Svatodušní neděle 15.5. 2016

I. Konfirmace církve

Milé sestry, milí bratři,

oddíl z Písma svatého, který jsme právě slyšeli, je nadepsán jako „Vznik církve.“ Je to poněkud matoucí, neboť by to snad mohlo vyvolávat dojem, že popisovány jsou události z dávné minulosti - *jak tehdy, před mnoha stovkami let, jakási církev vznikla...*

Evangelista Lukáš, autor knihy Skutků apoštolských, sice opravdu také líčí události letničních svátků v Jeruzalémě před dvěma tisíci lety, kdy se Bůh v Duchu svatém přihlásil ke společenství Kristových učedníků a dal tak vzniknout církvi apoštolů.

Ale zároveň popisuje, nejenom, jak církev vznikla, ale také jak stále vzniká. Tam, kde se člověk obrátí k Bohu a hledá pro život novou cestu, tam, kde přijímá křest na odpuštění hříchů, tam kde se káže evangelium a zve ke stolu Páně, tam se Bůh v Duchu svatém k své církvi přiznává, znovu ji obnovuje, tvoří, nese, potvrzuje, tedy konfirmuje - a tak jí dávě vždy nově a nově vznikat. To zaslíbení, platí pro nás i pro naše děti, i všem široko daleko, nejenom tehdy, včera, ale i dnes - a na věky.

II. Počty, co tvoří ...

Spolu s námi tu tak dnes církev tvoří i 12 letošních konfirmandů. Mnohým se to zdá být krásný počet, možná i symbolický a určitě největší za poslední léta. (ačkoliv jak mnozí též připomínají - vůbec se to nedá srovnávat s léty dávno minulými, se slávou černobílých konfirmačních fotografií a tak podobně a tak dále ...)

Z knihy Skutků jsme slyšeli, že těch, kteří v onen den při Letnicích přijali křest, bylo na 3000. Je to fascinující číslo – dokonce tak, že ho mnozí bibličtí badatelé stále zpochybňují. To by snad v ten den musela přijmout křest třetina obyvatel tehdejšího Jeruzaléma a to není reálné, ani prakticky proveditelné, říkají.

V tom je ovšem mýlka - nejenom badatelů, ale hlavně naše. O počty totiž vážně nejde. Na tom, jestli je konfirmandů 100, 50, 12, nebo třeba tři - na tom až tolik nezáleží.

Mnohem důležitější je, co spolu dohromady ti lidé vytváří. Totiž církev. A jestli je to církev pravá, tedy z Ducha.

Jak se ale vlastně pozná – církev, která má i Ducha.?

III. Kážeme (a posloucháme) Krista

Lukáš těch několik znaků pravé církve vypisuje. Na prvním místě zmiňuje **poslech učení apoštolů**. Ano, tam kde se káže - a slyší – evangelium, tam je církev.

Zdálo by se zrovna v prostředí evangelické církve zbytečné něco takového zdůrazňovat. Jistěže, evangelické bohoslužby - to je především kázání, řekl by i náhodný návštěvník našeho kostela...

Jenže vnímáme to i my sami skutečně tak? Považujeme kázání za to nejdůležitější? Trávíme na staršovstvu více času diskusemi o kázání, než třeba debatou o barvě tisku konfirmačních svědectví ?

A co naše konventy a synody, věnují teologické pravosti kázání větší pozornost než třeba diakonii nebo restitucím?

Možná tedy není špatné slyšet, že kázání (a hlavně jeho poslouchání!) je na prvním místě. Protože, právě v tom jsme nezastupitelní. Péči o staré, chudé a nemocné se může svým způsobem věnovat i stát. Také břímě restitučního daru by mnozí za nás rádi vzali na sebe. Ale evangelium, tedy dobrou zprávu, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých pro naši záchranu, to za nás nikdo jiný neřekne, to nikde jinde neuslyšíte...

IV. Jsme spolu

Hned na druhém místě po kázání ovšem Lukáš jmenuje další znak pravé církve - že **jsou v ní lidé spolu, společně**. I to se v dnešní době stává čím dál tím víc jasným znamením církvi ... Není tomu tak, že bychom si tu v neděli v deset ráno zalezli každý do své kukaně (nebo každý za svůj sloup) nasadili si sluchátka, v klidu poslouchali kázání a potom svým virtuálním přátelům přes sborový facebook psali *farář řekl církev znamená být spolu dávám like*. Ne tak to není. Jsme tu doopravdy spolu - společně posloucháme, zpíváme, modlíme se. Lidé, co by se nikde jinde nesešli. To je pravá církev.

V. u jednoho stolu

Být spolu v církvi- znamená být spolu i při jednom stole. Dnes chceme opět slavit večeři Páně. A dnes k jejímu slavení zveme poprvé i Vás, milí konfirmandi. Ne, že by jste předtím byli ze společenství stolu vylučování, vždyť mnozí z vás v kruhu večeře Páně již mnohokrát stáli a přijímali Boží požehnání. Ale dnes můžete poprvé přijímat, tak, jak nám to v těžkých zápasech vybojovali naši předkové ve víře - pod obojím způsobem, na znamení plnosti Boží milosti v Kristu, která je nám spolu s chlebem a vínem nabízena.

Nejenom kázáním slova Božího, ale i společenstvím stolu byla od začátku tvořena církev. Ale zdá se, že v knize Skutků apoštolských se nemyslí pouze a jedině svátostné stolování. Ale třeba také plné stoly při sborové neděli, nebo sborových besedách. A posunuto do všedních dní - i každý stůl v rodině, kde se lidé ještě sejdou ke společnému obědu a někdo se odváží říci modlitbu. Každé jídlo, o které se dělíme s potřebnými, každý stůl, ke kterému pozveme další - to všechno je také pokračováním svátostné večeře Páně v našich životech. Církev totiž není jenom tady, v kostele, ale žijeme v ní celý svůj život ...

VI. Boží Duch a lidský zloduch

V době, kdy apoštolská církev vznikla, byla pro mnohé součástí tohoto společného sdílení i snaha mít společný i majetek.

Netřeba to hned považovat za Lukášovu idealizaci, netřeba to hned shazovat nebo ironizovat (dnes už víme, že velice brzo ten společný majetek prvního jeruzalémského sboru někdo rozkradl...)

Vždyť bezesporu je třeba i tuto snahu, snahu o to, aby nad našimi životy nepanovala už starost o mamon - jakož i snahu o spravedlivější uspořádání poměrů v obci a ve světě - i to je třeba považovat za výsostný projev Ducha. Nicméně, jak tomu (nejen) v církvi bývá, k Božímu Duchu často přistupuje i lidský zloduch. Proto to také v církvi vypadá, jak to vypadá, a mnohé to od ní odrazuje: *Vždyť vy v té církvi kradete, štvete se a pomlouváte, jako všude jinde!* Bezesporu, je to pravda - co na to říci? Ale souvisí to s tím, že církev z Božího záměru, není jenom Boží, ale i lidská. Že se v ní kloubí Boží božství s Božím lidství, ale někdy také s lidství pořádně nízkým...

Ale může být vlastně církev jiná? Vždyť potom už by nebyla o nás a pro nás, ale jen pro nebeské anděly - a takovou jí Pán Bůh nechce. On nás přece zve do společenství svého lidu!

VII. S radostí a upřímným srdcem

To podstatné je totiž, abychom zde společně chválili Boží jméno a dělali to *s radostí a upřímným srdcem.*

Radost a upřímnost jsou také znaky pravé církve.

O radosti už byla řeč - radost ve společenství církve neznamená veselé juchání, ať se děje, co se děje. V radosti církve je dokonce místo i pro smutek, pro smutné, ztrápené a plačící. Ale jde tu o radost, jež svádí lidi dohromady. Radost upřímného a věřícího srdce.

Zrovna o upřímnosti je ale dobré slyšet právě dnes, v den konfirmační slavnosti. Konfirmace totiž v evangelickém prostředí byla a žel i ještě často bývá znamením všeličeho jiného než upřímnosti.

Slyšeli jste (a ještě uslyšíte) milí konfirmandi dnes spoustu slov o tom, že byste měli dostát svému vyznání, které dnes vyslovíte.

Dříve kromě toho museli konfirmandi i klečet na kolenou a říkat z paměti naučené a někým jiným sepsané dlouhé odprosny.

Tomu už naštěstí tak není. Svému vyznání dostůjete, ale na kolenou před námi klečet nemusíte.

Naopak by tu měl dnes zaznít jiný odpros - odpros nás dospělých k vám:

Omlouváme se Vám, pokud jste měli při své cestě k dnešní konfirmaci někdy pocit nátlaku, neradosti, nucení, nebo snad našeho pokrytectví.

Ve skutečnosti je totiž církev i tento sbor místem, kde se můžete spolu s námi radovat, kde je to dobré, kam lze chodit docela normálně, dobrovolně a s upřímným srdcem. A to jako fakt.

VIII. Všem lidu milí

Tam kde je na církevním společenství patrná radost, upřímnost víry (a schopnost sebereflexe), tam jsou křesťané **všem lidu milí**. Tak to alespoň píše Lukáš závěrem dnešního oddílu.

Trochu o tom pochybujeme - někdy se nám zdá, že se spíš o nás nikdo nezajímá. A někdy máme zase pocit, že i kdybychom žili jako andělé, tak některá tvrdá srdce neobměkčíme a jiní si rádi na nás vždycky něco najdou. To bezesporu. Ale přece tam, kde křesťané žijí spolu v bratrské a sesterské lásce a shodě, kde se navenek prezentují jako otevřené, radostné a upřímné společenství víry, kde nežijí jen sami pro sebe, ale zapojují se i do obecních aktivit, tam si přece jenom získávají ve svém okolí respekt, úctu a vážnost.

A tam se taky se může stát, že Pán k jejich společenství povolá další nové. Možné ne tisíce, ale na tom nezáleží. Společně se radujeme z každého, kdo nově nachází cestu k Bohu uprostřed jeho lidu.

A stejnou radost máme dnes i z vás, milí konfirmandi. Chtěli bychom, aby jste se zde cítili dobře, rádi se mezi nás vraceli a vždy toto společenství vnímali i jako své vlastní. Amen